

BORSSZEM JANKÓ

A KRIXMINISTERIUMBAN.

Magyar Mihály. Alássan könyörgöm, kegyelmes uram, méltóztassék elfogadni eztet a csekély elemőzsiát. De aztán pártolni tessék ám az instánziámat.

Krixminister. Jól van! Itt hagyni mind a kette, azután mars!

Magyar Mihály (a fejét vakarva, magában.) Már most se pénz, se posztó. Jobb lett volna, előbb adni oda az instánziát és csak azután a csirkét.

Bernhardt Sára.

ZSINATOLÓ kálvinisták,
 Vitatkozó delegáltak,
 Bej-boszantó frank vitézek,
 Kik Tuniszban pórul jártak;
 Kiporolt hát . . . parti ágyu . . .
 Felsőház reformálása . . .
 Szót se róluk, — rólad zengünk:
 Sarah Bernhardt, Bernhardt Sára!

A kibékült Olaszország
 Igaz szóért aprehendál . . .
 Gyülekező szerb kongresszus
 Oroszország felé tendál.
 Duzzogó szalámi-gyártók . . .
 Szerb silányság . . . lárifári, —
 Szót se róluk, — rólad zengünk:
 Sarah Bernhardt, Bernhardt Sári!

Panaszkodó bíróságok . . .
 Többségtelen Bismarck herczeg . . .
 Szociáldemokratáknak
 Gyujtogató üszke serczeg.
 Demokrata . . . Bismarck herczeg . . .
 Protekciós rendszer járma . . .
 Szót se róluk, — rólad zengünk:
 Sarah Bernhardt, Bernhardt Sára!

Gladstone a hatalmi polczon
 Járja már a végét végre . . .
 Andrássynak, Kállaynak
 Miniszteri jelöltsége . . .
 Miniszterek jönnek, mennek,
 Hozzászoktunk ehez már mi —
 Szót se róluk, rólad zengünk
 Sarah Bernhardt, Bernhardt Sári!

Vékony asszony, vaj' ki merne
 Más megverselni mint téged?
 Te vagy most a külügy, belügy,
 Te vagy a világtörténet!
 Ha oly édes művészeted,
 Mint a mily keserves drága:
 Érdemes, hogy zengjünk rólad:
 Sarah Bernhardt, Bernhardt Sára!

Az adótisztek egyenruhája.

— Ollódy Szabásztól. —

»se pénz, se posztó« megczáfolására az adótisztek pénzt hajtanak be és posztóban járnak. A hires utolsó inget mindig csupaszb testükön viselik, hogy teljesen hozzá szokjanak. Különben az exequálendő fél nekik se ingök se gallérok s azért egyenruhájokhoz nem tartozik. Egyenruhájok teljesen uniformis, úgy hogy az exequáltak kétféle mértékről többé nem panaszkodhatnak. Legfeltünőbb rajtuk a hosszú atilla, mely annyiban jellemző, hogy Attila isten ostora volt és mi az adótiszti atillában is az isten ostorát látjuk. E ruhanemű legujabb rendszerű hátultöltő zsebekkel van fölfegyverkezve, és pedig ezek nem »gyutfü, hanem »gyí te« rendszerűek, úgy hogy vemhes lovakat is el képesek hajtani vele. Zsinórzat rajta bőven van, különösen a nyak körül, úgy hogy ha az exequálendő feleknél is ilyesmit találnak látni, ez nem igen fogja őket megindíthatni. Az atilla nyakig ér — valamint az adó is. A nadrág magyar szabásu, hogy szíjját a késedelmes felek hátából lehessen kihasítani, ha nem sietnek a fizetéssel. Egyszermind nagyon szűk, mert bőkezűség az adótisztnak még a lábán sem engedhető meg. Színe zöld, mert az adótisztnak nálunk annyi a dolga, hogy sohasem járhat zöldbe, így tehát legalább zöldben járhat. A sarkantyuja persze pengő, mert más valutát az adótisztnem ismer. Igen jellemző a zöld turi süveg; ez olyan állatról való, melyről két bőrt is lehet nyúzni s ezért az adótisztn természetesen munkaköréhez tartozik. Végre az adótisztnak kardja is van, hogy annak markolatán folyvást gyakorolhassa magát a markolásban. E kardot ki is lehet huzni, de erre minden egyes esetben a pénzügyminiszter és honvédelmi miniszter külön-külön engedélyre szükséges. Így felöltöztetve és fölfegyverezve, az adótisztn a magyar pénzügy megbízható öre lesz és a Rothschild-csoport rögtön meg fog kínálni vagy 300 milliónyi kölcsönnel.

A delegációkból.

A delegációk albizottságaiban — netáni indiskreziók megakadályozására — az ajánlatik, hogy a részvevők füle kemény pamut tapasztal dugassék be.

Kimenet pedig lakatot akasszanak a szájukra, melyet az ülés után harmad napig viselni tartoznak. A lakatok kulcsait a külügyminiszter őrzi.

Fölmerült azon indítvány is, hogy nem volna-e helyesebb, jövőre a delegátusokat a süket-némák intézetéből kiszemelni?

De czélszerűbbnek bizonyult érett tanácskozás után az a javaslat, hogy nem a delegátusok füle dugassék be és szája zárossék el, hanem a külügyminiszter szemeltesék ki a süket-némák közül. Így aztán eleje lesz véve a kellemetlen kérdezősködésnek és kénytelen válaszoldának.

A TITOK MEGFEJTÉSE.

November 18. 1881.

RORSSZEM JANKÓ.

*B-rck. Ugyan szomszéd, nem mondaná meg nekem a titkát, hogy tud mindig többséget szerezni magának? :
T-a K-n. Ó, herczegem, az igen egyszerű. Csak ilyen ellenzéket szerezzen magának, mint az enyém.*

SUTTYOMBERKI DÁRIUS

a helyhezet signaturájáról.

Haza minden előtt!

Bécs, nov. 8.

ÁLTALÁNOS felindulást lehetett tapasztalni az itteni salamuccik és maudolettik körében. Szokatlanul komor arccal jártak-keltek.

Aminék oka egyszerű.

Ti odalent Suttyomberkén csendesen alusztok és nem is sejtitek, hogy külügyi viszonyaink feszültek. Bakterotok megszokott egyhangúsággal kiáltja el az órákat, csak egyet felejtve el, az óra — pro nobis! Amelyre pedig nagy szükségünk volt, mert egy pillanatra úgy álltunk Olaszországgal, hogy béke lábunk kapzálja megszorult és mikor reggel fölkelünk, azon vettünk magunkat észre, hogy hadi lábra álltunk.

Ora pro nobis!

Biz ugy van az. Robillant, az itteni olasz követ, csak szorgalmas megköpülőztetéssel vegyes érvágásnak (igazi olasz kúra!) köszönheti a sima guta által való meg nem lapittatását.

És mindezt egy beszéd okozta, melyet el sem mondtak.

A Kállayé.

Má-nap kénytelen volt az előbbi napon megnyűzött hünbokról (de minden esetre bakról) lenyuzni a második bőrt, és elmondani ugyanazt a beszédet másodszer.

Kérdezem Börzeviczyt: mért mond el Béni egy tárgyról két beszédet?

— Hisz az természetes, régi dolog a Kállai ketős. Feun, was?

Duett — elénekelve egy személy által.

Minden intézkedés megtéetett, hogy a Rómában támadt fölindulás lecsillapodjék. Külügyéségünk által két akó mandulatej, limonade gazeuse, magyar nemzeti hüött ková zos uborka-lé, néhány mázsa fagyilat és seidlicz-por küldetett el az örök városba.

A jó hatás nem is maradt el.

Viszonyaink ismét megjavultak.

A salamuccik és a remegő kintorna forgatói barátosabb képpel néztek ránk. Veresagin piugálhatná le csak azt a nagy követ, amely a nagykövet láttára másnap lehengeredett a szivemről.

No! Láttam Sara Bernhardtot is.

Az előleges reklámok után azt vártam, hogy egy angol tű fokon keresztül bujva fog először megjelenni. Nem ugy történt, ajtón lépett be. Igaz, hogy nem volt kénytelen éllel feszülni át rajta.

Aztán játszott és mi abba az állapotba jutottunk, melyet a bécsi röviden e szóval szokott jelezni, hogy: paff! A Kaiserschmarn barátom rá liczítált és azt mondta, hogy: jaffer kunnt i schon nimmer sein! Börzeviczy is bemutatkozott nála, azt mondván neki: vous-êtes juif? Je aussi.

Veszedelmes persóna. Megver szemmel. Olyan jettatore szeme van. Nem vagyok babonás, de mindig azt mondtam magamnak: Dari, amennyire telik, az eszedden járj!

— Pakolj Pista!

Bécs lázban van s az orvosi fokultás az idegbaj, mocsárláz, sárgaláz után a Sarah-láz létezését is constatálta.

Harmadik esemény a magyar katonai akadémián a fállitása elvben és kiépitése papiroson.

Hogy ennyi mindenféle kimerített tökéletesen, természetes.

Még természetesebb tehát hazakivánczolásom és esóhaj elrebbenése:

A Sugáruton.

— Nézd, az a fényes fürtözetű ur Andrássy Gyula. Ismered?

— Ó, rég óta. Ismerem még ősz korából.

Apró hírek.

+ **Bernhardt Sarah** egy előadására 50 frt! kiáltja Börzeviczy. Borzasztó drága! »De ön az isteni Bernhardtot fogja látni!« »Ez bizony so vány vigasztalás,« feleli az elmés férfi.

* **A Rikus-kórházba** nem fogadják be a haldoklókat. Ez bizonyára felbaráti szeretetből történik. Kívül még meg is gyógyulhat.

□ **A casino portása** nem beszél magyarul. Tel maître, tel valet.

× **A „Függetlenség“** szerencsétlen kártyás. Belevesztett a »Miriás«-ba, megfucolt a »Szapári«-ban. Most már csak a whist-et kultiválja, még pedig szó szerint. A Didó nyelvén ez azt jelenti, hogy — csitt!

High Life

— La Sarahbande. —

Ce jeudi.

Kricsi dear,
I am pfooteh! Je suis paphe!
Ágyontápsoltám magámát. Tönkre
ujráztám a Kohlkopfomat . . .
Kahlkopfomat . . . Kehlkopfomat.
Agybáfoébe vágyok játszvá.

Sarah Bernhardt! . . . Hun-
garia Sarah da se! . . . C'est im-
possible de servare mentem rebus
in Bernhardtus, mint Cicero Borrs
mondáná. Még egy trágixertrt á
dicsőségedre s áztán meghálok!

Oh divina trragicomedia!

Hol az a Bouquetphállus ló, amely érdemes, hogy felülj
rrájá? Két hemisphaerrának kirrálýnője, ki két demi-
mondon trónolsz! — hemisphaerrák nélkül. Lady Yan-
kee - Doodley! A szép Párris álmá-máterre! A ki Bécs-
ből Sarah-jevót csináltál! Soyez la bien-Venus!

Kricsi of my soul, há látnád, nem látnád többé,
merrt káprázná a szemed. Tápsif-x lennél mint én.
Képzeld a kárresuság árrkángyálbándiját. Egy h-tu-
m ó g e r istennőt! Notre dame de la Maigre-Chaire. Egy
gráciát, aki egészben csak a vékonyából áll és ákit Väs-
tágh Györög nem volná képes lepi-gálni. (Capital vicz,
hein? By San Sovanni!) A legderrekább művész-
derrék nélkül. Á »bataille des Dames«-ot nem tudná
eljátszáni, mernt hiányzának belőle á »taille.« Ellenben
kitűnő mint Doña Sol, perrse Sol frite, mely á leg-
láposabb hál. Mint Dame aux camélias válóságos dame
aux chaméleons, ányiszorr elváltozik á toilette színe.

Mint Adrienne Lecouvreur kitűnő, mint Adrienne
Ladécouvreuse nyilván gyöngébb lenne. Mint Sphinx
egy lánytálány, vágy tálány-lány, ki enigmatic-capsulá-
kát ád be s oedipuszikát szórr. Nom d'une Rachel! hogy
tud deklámálni! Ez á deklám márr igazi rreklám!
Sarah Hausenstein & Bernhardt Vogler: ime á czég!
Capitalis firmá, by Rudolf Mosse!

De mindez még semmi. by szent Nihilistván! Ő is
elmondhítja hogy: anch' io sono Pittorio Emmanuele!
Nagyobb szobrász mint Casanova, nagyobb festő mint
Raffaello Calanzio! Correggio hozzá képest egy correc-
tor! Rembrándt őhozá fogvá egy káláp! Mondom,
c'est magniperbe, vocatypique, phosphoessentiel, non-
plu-ultramondain! Márványbán: egy »fille de marbre.«
Bronzbán: egy bronztáni pr-párrátum; sauce ana-
tomates. Gipszben: igazi gipsej. Álábástrombán: egy
rrágyogó álábásteriscus. Szóval: válámi desdémoniaque,
macbethlehemique, titanesque, veronésien, makartial
ván benne; válámi, Augier-féle »L'Avant-derrière«, válá-
mi inexpressible, incompréhensible, incaligulable, in-
supprimadonnable.

Kricsiest of my soul! Come and see! Vágy há nem,
ugy: go and hang!

For ever yours truly

Monokles.

ÉULETLEN GOMBOK.

A világ.

I.

Mondád: ábrándjaimnak ne éljek,
Azoknak a csalóknak, —
S ne higjek egy reményeimnek,
De éljek a valónak.

Megfogadtam. Csak a világnak éitem,
A világnak, a »valónak«, —
De csak akkor éitem igazán
A legnagyobb valónak. —

II.

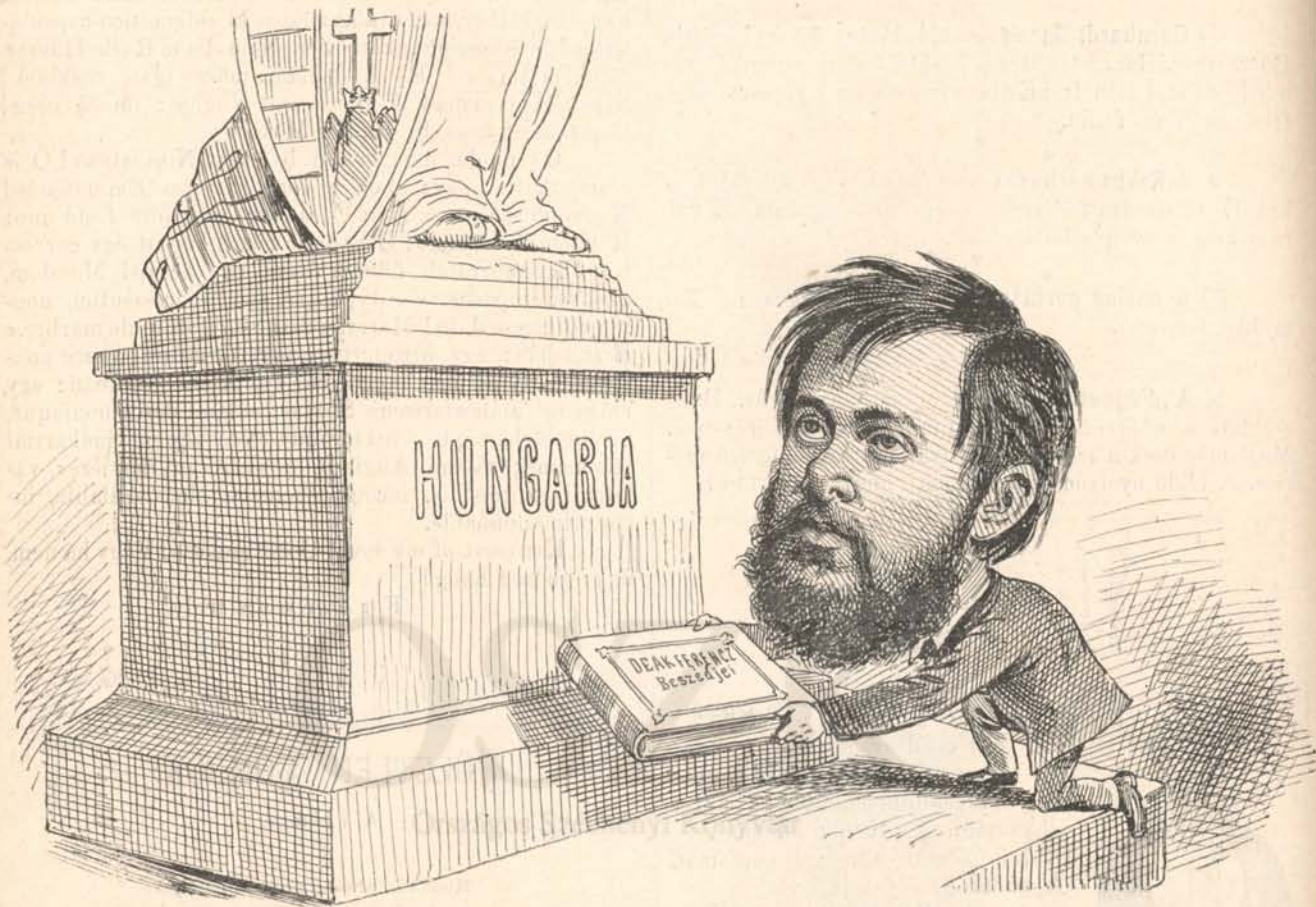
Mily gonoszok a férfiak
— Mind a kicsik, mind a nagyok, —
Hogyha egy szép lányt meglátnak . . .
— De magam is ilyen vagyok!

Mily gonoszok azok a nők,
Hazug minden, minden szavok:
Ma »hűn szerets«, holnap feled . . .
— De magam is ilyen vagyok!

— Gonosz világ, rossz emberek . . .
És hibáik órjás nagyok —
Én meg őket intem-intem . . .
— De magam is ilyen vagyok.

A SIKER TARTÓS HATÁSA ALATT.

Kónyi Mónyi. Ó Hungaria! Exegi monumentum aere perennius — Deáknak isz, nekem isz.

Börzeviczy W. M. élezei.

— Láttam Saráht Eugentlüh üst sue nücht Sarah — sonder H a g a r !
(*Gott, wie mager!*)

— Olvastam a Rudolf koronaherczeg könyvet a keletről. Főleg a szent zsidó folyam leírása nagyon sikerült neki. Ha ő fenségesen irósága nem kiáltott is fel így, hogy: *Nil admirari* — kiáltok fel én. (*Söhr gelungen!*)

— Ha volna még Niel admiralis ... milyen élczet kanyarithatnék belőle! (*Üch schwarze.*)

„Magyarosodunk!“

ISTÓCZY. Hogy is hitták azelőtt ezt a Fáy Szerenát?
BÖRZEVICZY. Még azt sem tudod? *Fáy . . . geschrien!*
ISTÓCZY. Hát az a Beke mire fogja változtatni a nevét?
BÖRZEVICZY. Azt könnyű kitalálni: *Bekehamvayra.*

Nyilatkozat.

Több rendbeli r. klamáczió következtében ezennel kijelentem, hogy a magyar delegáció albizottsági ülésénck Kallay- és Andrassy-fele beszéd-tudósításokat legnagyobb sajnálatomra nem én találtam meg valamely papiroskosárban, hanem az indiskrécciót egy más egyéniség követte el és kürtölte — illetőleg *fütta ki.*

Az „Egyetértés“ ismert sürgöny-vadásza.

Dr. Hombár Mihály.

Ha Hoster rablógyilkos védelmét rám bíznák, védenzem mellett enyhítő körülménykép azt hoznám föl hogy két büntársának meggyilkolásával az igazságszolgáltatás körül érdemeket szerzett.

DIVA DIVAT.

À la csukott esernyő.

(Már hanyatlóban van, s még csak Sarah-tól függ, meddig szorongjon benne a női természet.)

À la nyitott esernyő.

(Amerikában járván, Sarah is fölzsabadított egy rabszolgát. Mint az ottani lapok írják: a crinoline, az ő közvetítése által, ismét felkapott.)

KATHEDRAI BÖLESSÉGEK

— Ha métereket kilométerekre változtatjuk, megtaláljuk az utot mértföldekben.

— Villám vegytani úton meglehet az ezet is óvni a rozsdásodástól; meg is próbálták már, de nem sikerült.

— Az villám hatása obban is nyilatkadzik, hogy házo-
kat és embereket agyon csáp.

— A Both János elfogatásáról szóló éneket valószínűleg ennek titkara készítette, mert ezt valószínűleg Gregosnak hitták, mert a verssorok kezdőbetűiből ezen név jön ki, és így biztosnak mondhatjuk, hogy valószínűleg ő írta.

— Mátyás alatt számos esemény magyar nyelven történt; így pl. a főispán- és király, a szolgabíró és hajdu, egyaránt magyarul tették le a tiszti esküt.

— Mátyás korából 43 codexet ismerünk. Nem szükséges mondanunk, mily halhatatlan érdemeket szerzett akadémiánk az által, hogy ezek közül vagy 8-at ismerünk.

— Mátyás király igen termékenyítőleg hatott a serdülő magyar muzsára. Az alatta keletkezett számos nóta közül a legszebb így hangzik:

»Néhai jó Mátyás király
Sok országot te bírd!«

— Hogy mennyire ki volt fejlődve a magyar nyelv az Árpádok korában, mutatja az a körülmény is, hogy Zsigmond király, idegen létére, egészen folyékonyan beszélté azt.

MOKÁNY BERCZI

a dombszögi kaszinóban.

— Bernát Sáríka. —

Sarah-világ!
E'mmost a parola.
Ha ja kövér adóba
rámegy a szegíny
embör sovány pizecs
kéje: mé ne szalajt-
suk meg eccző a
bugyilláris madzag-
ját, oszt szurjuk ki a
kövér flóreseket a mí-
víszeti soványságér?
Jobb a velős
csont a hájas gom-
bócnál — ez az én
esztetikai mottóm.
— Tessék üveg!
sipíjja a kadruppos
taveruika. Mert sza-
bad szemmel keveset
fog látni Sáríbul a
nagyságos ur.

— Mindétig sza-
bad száju, szabadszemű gavallér vótam, mondom rangos-
san. De ha nagyot mutat a messzelátója, hát hadd kós-
tolom mög. Sokan vannak-e bévül? „folytatom nyájassan
a beszédet.

— Annyian vannak nagyságos uram, hogy maga a
Sarah Bernhardt kisasszony se férne bele.

— Maj csak drukkolok én magamnak placczot;
hasze ugy is *Drukk*-ba vagyok én most.

Bé leheng a Sára.

Tyű! Millyen profil! Ha élnék a borbélyozással,
ezzel az arczállal beretvákoznék meg!

— Gott! ájuldozik mellettem egy puczorságra
készülködő, glóbusos jordanella, Gott!

— Má mé gott? mondok neki. Mé nem ikább
göttin? — Méretnélek ki sáraszámra! (De már ezt csak
ugy magamba fojtogatott kívánságnak hattam.)

Rágyujtott a Sáríka a rolléjára. Akárhánszor lát-
tam már a kaméliás bregyót. Sose trafát a májamhol ez
a kehes tragédia. De most szinte megéheztem erre jaz
dekrependo siralomra. Jól esik néha az embernek, ha a
dudává fújódott lelki hangulatjának könnyebsége okából
a megrekedt sohajtásokat kibőfentheti magából.

Rázenditettem a tapot. A tenyereim ugy is jól
fognak; nagyokat is csörditettem vélek. De hogy a
feszengő keztyű is explodált a kezemen, azt tudták,
leszakad a plafony.

Másnap délbe egy akkora koszorúval mint egy
választókerület, glanczossan bejálítottam a Sára hotel-
jébe. A Szellőmtől pedig bucsut vettem örökre. Két
hete, hogy elejibe koplaltatom ennek a diszes pörcezet-
nek, mert céljaim vagnak véle. Fáj a szívem ezér a

dögér, (mán hogy a Szellőjér), de rá áldozom ütöt az mí-
viszet ótárára.

Alyig, hogy az inassát belöktem a vizita jegyemmel:

Mr. BERTRAND MOCAGNE

noble de Dombceugue et Bougace

már vissza is kerfít és nyitotta ki előttem az ajtókat.

Ott ült a diva a diványon, mosolyogva nízett felím
és azt flautázta, hogy:

— Que désirez vous monsieur?

Stellungba vágтам magam.

— Madame, madame! Zsó szvi örő de puvoár vu
zekszprimé la zsoá de mon kőr e mon adoráció pur
vóter arsz téjátrál . . .

— Oh, si peu de chose, véli ü szerényen . . . N'en
parlons pas.

— Bón, szi vu kommandé, mondok. Zsó voá ön
sien szúr vóter zsenu, ki né pa diny dö vu. Iszi mon
Szellő, kö zse preparé eksztra púr vu. Szoajé öröz
avek lüji.

A fekete pudlija viczorogva nízte a konkurrencziát.
Tanát-e vóna a víkonyság istenasszonya különb ölbeli
kutyát, mint az én Szellőm?

Nagyon meg volt hatval. Hallotta mán ü hírit az
én agaramnak és aszondta: dehogy fosztja meg a hazá-
mat ettül a jelő-sígtül. A koszorut, aztat szivessen ef-
gadta; és idejadta a fotografhiáját és marasztalt, nízem
meg a piktori és szobráczi alkotásajit.

A mien víkony mellü, oan nagy keblü ez a Sáríka.
Hogy körü vezetett, me'mmutatta a kesköny magáru
faragott képit:

— Ma buste, zöngi édosdedön magyarázva.

Azé nincs hát neki magának, mondok, mert extra mutogatja!

— Tré bijen faragé, biztatom, és meg akartam veregetni a vállát. Nagyon jajditottam. Bele ütöttem egy szögbe. Hát a vállá vót mégis. — Kommán sz'ap-pell vóter sijen, madáme, madáme? kérdém folytatval az diskursust.

— Niagara, ici Niagara!

— Ah! Niagára? Permetté, de vu glorificare danz ön pojema óngroa, kö zsó krás szölmán komm sza! — azt akartam mondani, hogy amit csak amugy könnye-dén köppintek ki a szivembül.

*Eljöttél Magyarországra;
S az ország első agára,
Büszkén nagy soványságára.
Vágyik tégyed kalácsára,
De imé az Niagára,
— Nem hagyvón az igaz jussát.
S fogyasztván pulárdnak hussát —
Hived marad neköd Sára —
Trára, vára!*

Bele csusszantotta a glaszé kezit a markomba s én nehezeket sohajtva, szinte elfujtam aztat a pihe teremtést.

Még látlak Sára, de elég mára. Visznek az officzi-nába, hogy nálla nizek a »Drukk«-nak. No, csak szöllal-tassátok! Én meg elmenekedve abba ja másik officzi-nába, a letszebb blattokbul igazi virághullajtás kikeletjit varázsótam magam környül. Ha bele nyerek is, érted van az, Sárókám!

Hadd is zöngjék hát az a kamélias csöndes!

THEATRÁLIA

— Az igazi kaméliás hölgy. —

Tisztelt Borsszem Jankó úr!

Láttam a »kaméliás hölgyben« Sarah Bernhardtot. A hírest!

De nekem épenséggel nem tetszik.

Már a fölfogása sem helyes, mert az öt felvonás alatt egyszer sem köhint, se hápog, de még csak medeczinát se szed. És utoljára mégis meghal. Mitől halhat meg, ha medeczi-nát sem iszik? És az ilyen fusernének mekkora hírét költik!

Felfogásom szerint a kaméliás hölgynek, ha valaki allopathának fogja fel, negyedóránként egy evőkanállal kell a közönség szemé láttára orvosságot bevenni; ha pedig valaki homöopátának fogja fel, tegyen (de úgy hogy a közönség lássa!) néhány kigerlit $\frac{1}{4}$ óránként vízbe és igya meg.

De ezt látni kell, különben a közönség nem hiszi el az utolsó felvonásban, hogy meghalt.

Csak egyszer megint én játszassam Gauthier Margitot, majd meglátja szerkesztő úr, mit csinálók! Ahogy az első felvo-násban felhúzzák a kurtinát, rögtön patikaillat fogja a szinbáz orrát megcsapni; hadd érezze a közönség, hogy ez a nő be eg-

és hadd sejtse, hogy végül természetes halállal mulik ki. Ez az én felfogásom.

Aztán Sarah Bernhardt igen sovány . . . ó milyen sovány! Semmi hus! Mijéről fogyjon le hát, ha nincs husa?

Ez a nő húshagyó kedden született. Könnyü ilyen habi-tussal heptikázni. Csak volna olyan tokája, olyan kerek csipője, olyan széles válla, meg olyan impozáns büsztéje, mint nekem: akkor tudná csak igazán, mi az egy szereppel megküzdni.

Én tehát Gauthier Margitot kövérebbnek magyarázom s így rejtélyesebbé teszem.

Ez az én felfogásom.

Azt hiszem az én Armadomé is.

Hát a hangja? fogja kérde-ni.

A hangja? Hol van a hangja? Én nem hallottam. Lehelni nem azt teszi, hogy beszélni. Kiváncsi vagyok, hogy adna ez a nő nőstény farkast, borjavesztett szarvastehenet, vagy oroszleányt, ha ordítani sem tud.

Ami valamit ér, az a ruhája.

Ez a nő nem is egyéb egy probirmamzellnél, akit szobája vendéjjátékokra küld, hogy neki reklámot csináljon. Worth ur öltözeteihez Dumász, Melhiják, Halévy és Raszén írják a magyarázatot. Szövevethz a szövevet. Ez az én felfo-gásom!

És a világ bolondul utána.

A diadalai nem dúsóznak — hanem a 8 frtomat, a mit a bilétért letettem, azt sajnálom.

Többször meg se nézem. Még valami ros z maniórt talál-nék töle eltanulni.

Borzasztó!

S ilyen nőt ünnepelnek!

Én megbuktatnám a vizsgán. Ez az én felfogásom!

Tiaztelt szerkesztő ur, adja ki a levelemet, hadd legyeu legalább egy bátor, nyilt tiltakozás a nagy szédelgő ellen. Ha ki nem adja, göresöt kapok.

Pá!

LILLAI FLÓRA

Dorozma vidéke legkedveltebb Gauthier Margitja.

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentius.

— Minden há z b ó l elszár-maztathatják a téli kaputodat: a szin-, bor-, a sör-, kávé- stb. házból, csak a z á l o g h á z b ó l nem. Morál: tedd bátorságba ingó ruhadarabjaidat.

— A Bernát Sára óriás rek-lamjára is eldandolhatjuk, hogy: Sári néni, bum, bum, bum!

— Fura világot élünk: légy a legjámorabb tandijmentes böl-csész, aztán csak egy virginiát szorits az agyaraadra: hát rögtön lelandauereznek a Pospispil-huszárok.

— Ez a Somoskeőy úgy svindlerkedik, mintha csak vég-zett jogoncz volna az examenen.

Bizalom-é vagy sár?

Nini Jankó lelkem:

Nyirbogárd, nov. 8.

Olvastad a »P. N.«-ban a múlt héten a Gecsy bácsi levelét, ugy-é? Hogy ne? — mikor az olyan neked való dolog volt. Tán tévedésből is került oda Naplókhoz.

Pali komám a mándliját széliránt forgatta-é, mit én bánom! Én, mint a pártok fölött magosan álló toronybéli bakter, nem törődöm a földi bajokkal.

De hát éppen ezekről a földi bajokról akarok én szólni — már hogy azokról a jó nyíri sarakról, amelyekbe oda rekedt a Gecsy bácsi gyűlölszókódó gyüleléskedése.

Azt mondja az öreg, hogy a nagy saraktól nem jöhettek be a hívek a Mándli gyereknek kiadni a bizalmatlansági kredenzonálist. Pedig ha valakinek vannak uri fogatai, ha valaki mondhatja el a táltosairól, hogy: »jó lónak nincs homok!« — azt Gecsy bácsi mondhatja el. A levele végére mégis azt biggyeszi, hogy könnyű volt a Mándliéknak a győzelem, mert kocsin összejárták az egész környéket lélekfogdosni.

Már most csak azt szeretném tudni, a Mándliék dög-bőrös lovai mért tudtak szanaszét szaladgálni azokban a sárvizekben, — a kutyabőrös nemesi lovak meg csak Bogárdig is alig tudtak beámolyogni egy kis parázs zsidóheczre, lévén az nagyon mulatságos sport, mikor az ugaron nem lehet nyulászni.

Bizalom-é vagy sár? — erre mondj nekem kádenziát.

Csak ennyit akartam tudtadra adni.

Isten veled harangláb!

Lapocza Mihály
toronybéli bakter, helyben.

Deres az iskolában.

Tapolca, nov. 7.

Tekintetes szerkesztő ur!

Valaki a minap azt jósolta, hogy rövid idő múlva a telefonban nagy változás fog történni. Azokat ugyanis, ugy mond, akik a szobájokba bevezették, folyton annyian gyötrik, hadd beszélne nekem bele; meg a telefonos társak is olyan kérdésekkel mulattatják egymást, hogy: »milyen színe van a kanapéjának?« — »minek híjják a német császárt?« — »látott-e már vízből tüzet?« stb. — hogy végre támad eg új proféta, egy új zseni, aki találmánya által boldoggá fogja tenni az emberiséget; t. i. azt fogja indítványozni: szüntessük meg a telefont! Ez lesz a legüdvyösebb haladás. És sokan fogják ünnepelni ezért, a régi állapotot reformnak hirdető nagy férfit.

Hát mi is vagyunk ilyen reformerek Tapolczán. A katonaságnál megszüntették a botozást és helyette behozták az ennél sokkal érzékenyebben érintő megszólítást: »ön marha!« Mi nem követhettük a kemény hadi regulát, hanem, mint paedagogusok, visszatértünk a botozás enyhébb expedienchéhez; sőt azaz is biztatjuk magunkat, hogy a kurta vasig haladunk, ha módszerünk bevált, amire igen kedvező a kilátások. Ezzel ki van kerülve a fiuk elesufitása is, kiknek haját, fülét tépegettük

eddig. Mi nem vagyunk sem fodrászok, sem otiatrikusok, csak paedagogusok. A testi fenyítés nem éri többé a felső arczót. Különösen beválik a botozás a földrajzi órában, mert alatta a két félgömböt s a rajta levő sárga, zöld, vörös, kék s barna sávolyokat látjuk és ezeket magunk szerezzük meg a tanmódszerünk által s biztosak vagyunk felőle, hogy a tanuló az ily demonstrálást lezckét egyhamar el nem felejt. S ezzel vele jár az az előny, hogy, míg földagadt képét a fiú nem rejthet el: a nadrág ül pi része alatt sajgó titkára senki rá nem ismer.

Nem csekély elégtételünkre szolgál, hogy Hont megye főispánja a rabokra nézve velünk egyazon véleményen van.

Enyhén Szende
tanító.

Szt. György. Ön, a ki a szegény kis lányokat így tudja gyanusítani, bizonyára nem az a Szt. György, aki nem csak szent, de lovag is volt. — F. Gy. Tartalmas

küldemény. Jövőre a lapnak csak egyik oldalára kérjük írni. — Momus. Arra már régóta fenjük a tollunkat. Már van is egy kis gyűjteményünk. Ha teljes lesz, orbi urbi, boszankodó mulatságul, közöljük. — R. F. Ily közlemények dolgában olvasóink el vannak kenyeztetve. — V. S. Kár, hogy nem futotta már ki a megrajzoltatás. De így is számot fog tenni. Folytassa — Fátia. Elmés dolgok. A mi azt a silány heti nyomtatványt illeti, csak annyit: hogy igenis, a »B. J.«-ra fognak még előfizetni a jövő évben is. De hogy azt a »Pasquino« és »Carricature de Paris« kegyelméből hetenkint haladó bus hum. lapot fogják-e még járattatni a jövő évben, már az kétes. A mi a malaczságot illeti, az ő m. heti Schmerling-adomája oly ocsmány, hogy egy bakakáplár is bele pirulna, hallgatván. Különben bárhogy berzenkedjék, ő sem fogja elválni megvetésünk magasát. — M. Jellemző. Közlését várja. — B.-eő A.—birt. Az »Erd. Lapok«-at pontosan kapjuk s nagy érdeklődéssel is olvassuk Szemünket még az apróság sem kerül ki. Így a 10 füz. 833. lapján, míg nagy elégtéellel emlékezik meg arról a szerkesztő, hogy Kovácsik M. kat. erdőbecslő biztos, Kovácsik magyar nevet váltott s ezért meg éljenzi: eltűri, hogy az erdősi egyenruha szabámináit feltűntető rajzmellekltre valami »H. Rosenthal Militár u. Beamten Uniformirungs u. Posamentier-Fabrik« a rajzra tolakodólag kétszer is rá csapja a maga német billogját Reméljük, hogy legalább Kovácsik Mihály kataszt. erdőbecslő biztos ur a maga »stílláját nem fogja ennel a H. Rosenthalnál varratni, akiben annyi emberség sincsen, hogy magyarul is hirdeté a maga gyártmányait. Ugyan uram, uram, B. A. uram: hol terem az országban a legüdvyösebb mógyoró, hogy ezt a Herr H. Rosenthal megmogyorósítanak? — Vrgys. Annak a lapnak még nem hallottuk a hírét. A beküldött szám után ítéve, a »Kath. Társadalom« is vajmi sanyaru kis nyomtatvány. Nem érdemes többet mondani róla. — F. P. Eljártunk benne. — L. A. Az újabb »csahalmányok« nagy mulatságunkra szolgáltak. A metszőhöz kerülnek. A többire is lesz gondunk. — E. N. B. Jó nyomon jár, nehányat átveszünk. Bátran folytathatja. Az ajánlás fölösleges. — D. M. Most sem tette meg haszalanul a nagy utat. — N. M. Nem tartoznék művelt közönség elé meg akkor sem, ha elmésőbb volna. — Dr. Humb. Ugyan, kedves bács, tán bizony rablógyilkosság sem e-ik már az önök vidékén? Mert védbeszédei egészen elhallgattak. Furcsa ország lehet az arra önök felé! — S. J. K. A. Remek rajzolat. Fotozinkografikus dicsőségben fog ragyogni. — »Pályázat.« A »Frnkln-trsg.« árlészállitásában foglalt föltételek igen világosak és érthetők. Nem leltünk bennök semmi furát. Ilka. Ügyes. — Contra. Hihetetlen! — »SI krágli.« Nem értjük a vonatkozást. A sperrgelder férfi nem a B. J. alakja. — Figyelő. Lesz rá alkalom.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.